

Lk 16,19-31: *Byl jeden bohatý člověk, nádherně a vybraně se strojil a den co den skvěle hodoval. U vrat jeho domu lehával nějaký chudák, jménem Lazar, plný vředů, a toužil nasytit se aspoň tím, co spadlo ze stolu toho boháče; dokonce přibíhali psi a olizovali jeho vředy. I umřel ten chudák a andělé ho přenesli k Abrahamovi; zemřel i ten boháč a byl pohřben. A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara. Tu zvolal: 'Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svlaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni.' Abraham řekl: 'Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se raduje a ty trpíš. A nad to vše je mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo - i kdyby chtěl, nemůže odtud k vám ani překročit od vás k nám.' Řekl: 'Prosím tě tedy, otče, pošli jej do mého rodného domu, neboť mám pět bratrů, ať je varuje, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.' Ale Abraham mu odpověděl: 'Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslouchají!' On řekl: 'Ne tak, otče Abrahame, ale přijde-li k nim někdo z mrtvých, budou činit pokání.' Řekl mu: 'Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.'"*

Nu 14,1-10: *Celá pospolitost se pozdvihla; dali se do křiku a lid tu noc proplakal. Všichni Izraelci reptali proti Mojžíšovi a Áronovi a celá pospolitost jim vyčítala: "Kéž bychom byli zemřeli v egyptské zemi nebo na této poušti! Kéž bychom zemřeli! Proč nás Hospodin přivedl do této země? Abychom padli mečem? Aby se naše ženy a děti staly kořistí? Nebude pro nás lépe vrátit se do Egypta?" I řekli si vespolek: "Ustanovme si náčelníka a vraťme se do Egypta!" Tu padli Mojžíš a Áron na tvář před celým shromážděním pospolitosti Izraelců. Jozue, syn Núnův, a Káleb, syn Jefunův, dva z těch, kdo dělali průzkum v zemi, roztrhli svá roucha a domlouvali celé pospolitosti Izraelců: "Země, kterou jsme při průzkumu procházeli, je země převelice dobrá. Jestliže nám Hospodin bude přát, uvede nás do této země a dá nám ji. Je to země oplývající mlékem a medem. Nechtějte se přece bouřit proti*

Hospodinu. Nebojte se lidu té země. Sníme je jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, kdežto s námi je Hospodin. Nebojte se jich!" Celá pospolitost však křičela, aby je ukamenovali. Vtom se všem Izraelcům ukázala při stanu setkávání Hospodinova sláva.

V bibli se píše o událostech, které se staly před mnoha staletími, a přitom se v určitém smyslu odehrávají pořád. Jedno z těch vyprávění je o lidech, kteří byli na útěku z bídne minulosti a teď putovali pouští k něčemu lepšímu. Jenže je cesta do vysněné země už nebaví, když to trvá tak dlouho. Samozřejmě vědí, že do minulosti se vrátit nedá, i když se jim tu a tam po něčem zasteskne. Ale byly tam i zážitky, na které vzpomínají neradi a za některé se i trochu stydí. Těžkou hlavu jim však dělá, že nevědí, co mají před sebou. Mají se těšit, nebo bát? Kdyby tak šlo vyslat nějaké zvědy, aby budoucnost okoukli a přišli nám říct, na co se připravit a jak... Bůh je vybídl, ať tedy nějaké zvědy vyšlou, z každé z dvanácti rodin jednoho důvěryhodného (snad aby to bylo objektivnější, když jich tam půjde víc), ti ať vám řeknou.

"Země je to úžasná," shodli se zvědové, když se vrátili. "Je to cíl našich nejkrásnějších snů, mléko a strdí, kam oko dohlédne." Na ramenu na důkaz nesli obrovitý hrozen vína. Po takovém začátku posluchači zpravidla čekají nějaké „ale“ a dočkají se ho: "Země je to skvělá, ale její obyvatelé jsou nepřátelští a nikdy je nepřemůžeme."

Co teď? Sáhli po prvním řešení, které je nasnadě: „Potrestáme Mojžíše. Vyberme někoho schopnějšího, kdo nás povede zpátky!“ Zase se v nich, pokolikáté už, probudil program „Pojďme žít včera“. Bůh jim slíbil dobré místo k životu, oni si vysnili, jaké to tam bude a jak a kdy se tam dostanou, a zas už to nevychází. Buď se jim ty sny nenaplnily nebo se naplňují jinak, než si ten či onen z poutníků představoval, proto to zklamání. Že by byla chyba na jejich přijímači, to si moc nepřipouštěli, poruchu člověk hledává napřed někde jinde. Mívali žízeň, dostali vodu, měli hlad, Bůh jim dal manu. Tak to bylo po celou dobu, ale před pár dny Mojžíšovi sdělili, že už jim mana leze krkem, a domáhali se dobrot, které prý mívali tenkrát v otroctví denně na stole a skoro zadarmo, a začali mu je vyjmenovávat. To se stalo sotva před pár dny a dnes se dozvěděli, že na ně v té vysněné zemi není nikdo zvědavý.

“Lidi, neblázněte,” přesvědčoval je jeden ze zvědů, jistý Kálef. “Vždycky se o nás Hospodin postaral a jestli bude s námi i teď, tak tu zemi oplývající mlékem a medem dostaneme, nebojte se!” Ještě další zvěd, Jozue, ho podpořil, ale ti zbylí hlásali pravý opak. Kdyby se hlasovalo, bylo by to deset ku dvěma pro beznaděj a zmar (a nenávist, ta čekává opodál). Ještě by šlo uspořádat referendum, hlas lidu – hlas boží, říká se, ale lid na nějaké mudrování neměl pokdy, lid už sbíral šutry, že ty dva zrádce, Jozua a Kálefa, je čas ukamenovat. „Já ti dám zaslíbená země, já ti dám strdí, podvod je to! Že jsme sem my hlupáci vůbec chodili, všichni tady umřeme a vy dva – vy budete první!“

Na lynčování nakonec nedošlo, protože je zastavila Hospodinova sláva. Jak? To přesně nevím, ale až vám bude na duši nejhůř, taky si ji pusťte do života, ať vás neuvede v pokušení, ale zbaví od zlého. V rámci toho zásahu Boží slávy se odehrál Mojžíšův rozhovor s Hospodinem, z nějž vzešel Boží verdikt: těm, kdo si takříkajíc předsevzali, že tu umřou a nikam nedojdou, těm nechť se to splní. Další generace už do cíle doputuje, protože Boží slib platí. Spolu s Kálefem a Jozuem porazí Jericho a přemůže všechny obávané zrůdy, které stojí v cestě.

Mojžíš to lidu oznámil. Nadšení z toho pochopitelně nebyli. „Že tam nesmíme a že tam dojde až dnešní mládež? No to to bude vypadat!“ Pak jim to přišlo dost líto, že dostali stopku a že to je za všechno, co kdy proti Bohu dělali, a rozhodli se: „Pojďme, nějak to s Bohem srovnáme.“ Mojžíš je odrazil: „Nikam nechodte, padnete do rukou vojáků a Bůh řekl, že už ne, jeho trpělivost je u konce. Nebude s vámi a skončí to zle!“ Nedali si říct a stalo se přesně to, před čím je Mojžíš varoval.

Co s tím příběhem? Z minulosti člověka zajímá nejvíc to, co je něčím dnešní, co je ožehavé a aktuální právě teď. Kdyby tak šlo poslat nějaké zvědy, aby okoukli, jak vypadá budoucnost. Někoho důvěryhodného, kdo nám řekne, co bude, abychom se podle toho zařídili. Tahle scéna připomíná jedno podobenství, které Ježíš vyprávěl: O chlapovi, co se po smrti nestačí divit, jak nanicovatý byl jeho život a kam vedl. Prosí Abrahama, aby poslal někoho se vzkazem k jeho bráchům, aby věděli, jak to všechno je. “K čemu by jím to bylo?” odvětil Abraham, “mají přece Zákon a proroky, ať se zařídí podle nich.”

Měl pravdu. „Čtěte Bibli, tam to všechno je,“ zpívali V+W. Máme Zákon a proroky a žalmy a evangelia, tak jim dopřejme sluchu a za jejich pomoci přitom vnímejme, co se děje. Třeba když bližní sbírají šutry: “Chceme jíst, chceme pít a taky ráj, a levně, ne jako teď!” Když narazí na větu, že nejenom chlebem živ je člověk, někteří asi opáčí, že tyhle řečičky jsou povídačka pro děti a báchorka pro staré, ale život že je o něčem jiném! Aha – a o čem? O čem by život měl být, nemá-li mířit k zaslíbené zemi? Cestou nepochybně narazíme na vážné překážky a jednou z nich budeme zcela jistě my sami, naše předpoklady pro vstup do země zaslíbené. Jedni říkají: “Pojďte, překážky zvládneme, bude-li s námi Hospodin.” Druzí říkají: “Než tohle, to radši umřu!” Tak si vyberte.

Kudy z téhle šlamastyky ven? Hospodinova sláva to tenkrát zastavila. Jasná většina zvědů varovala: “Vždyť jsme jak ovce vydané na smrt!” Malá menšina oponovala: „Jenže když s námi bude Hospodin, dovede nás, kam slíbil!“ Když to řekneme slovy apoštola Pavla: „Jsme jako ovce vydané na smrt, ale co by nás mohlo odloučit od Boží lásky v Kristu? O ničem takovém nevím!“ V tomhle tuším Hospodinovu slávu: v Boží lásce až za hrob. A jestli se dopředu bát, nebo nebát, v tom máme na výběr trochu podle náтуры, ale přiberte k tomu ještě tu zmíněnou slávu: “Byť se mi dostalo jíti údolím stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi.”

Nemůžete sloužit dvěma pánům. Nemůžete z celého srdce i mysli milovat Boha, pokud z celého srdce i mysli milujete to, co máte nebo co byste chtěli mít ještě. Život je přece víc, než co máte k jídlu, a tělo je víc, než co si obléknete. Když máte starosti nad hlavu, podívejte se třeba na kytky nebo na ptáky, jak žijí: dělají, co umějí, a nebeský Otec ví, co budou potřebovat.

Budete-li se v jenom kuse o něco strachovat, myslíte, že pak bude život lepší? Každý den přinese nějaké trápení, ale bude-li Bůh s námi, nějak to půjde, protože není na světě nic, co by nám mohlo sebrat jeho lásku. Tu hleďte a její spravedlnost, a všechno ostatní dostáváte navíc. Tahle Boží sláva ať vám rozzáří život pokojem. Amen.